

Не сме ли изпадали в такава съблазън – в грижата си за автентичността и „кристалната чистота” на Църквата в очите на света да проведем своеобразна чистка и да изхвърлим зад борда на Свети Петровата ладия всички, които смятаме за незрели, недорасли, за вредни за вярата в Исус Христос? Много организации заради авторитета и доверието на обществото изхвърлят зад борда онези, които са непригодни. Защото не могат да им простят. Защото не виждат възможност за обръщане, не виждат друга възможност за избавяне от греха, освен да го ликвидират заедно с грешника.

В такава съблазън попаднали и слугите от днешния откъс от Евангелието според свети Матей (13, 24-30). Разказаната днес от Исус притча за човека, който посеял добро семе на нивата си, представя образа на Царството Божие на земята, а също и образа на Църквата. Плевелите посред пшеницата не влизали в плановете на собственика на нивата. Те се появили в резултат от действията на врага – на сатаната. Въпреки това стопанинът не се съгласил слугите му да ги оплевят: „за да не би, като скубите плевелите, да изскубите заедно с тях и житото”, казал той, за да не пострада дори един клас пшеница. Най-добре е да се отделят плевелите от пшеницата по време на жътвата...

Този образ от днешното Евангелие е много красноречив. Пшеницата и плевелите (доброто и злото) съществуват редом. Това съществуване на доброто и злото виждаме както в света, така и в общността на Църквата, така и в живота на всеки човек. Въпреки това не можем да кажем, че това е нормална ситуация, която трябва да одобряваме. В бъдеще ще бъде спасено само доброто. Стопанинът от Исусовата притча не се съгласил на преждевременното отделяне на плевелите, опасявайки се да не би да се унищожи дори и най-малкото стъбълце пшеница.

Поведението на слугите, желанието им да изкубят плевелите в грижата им за пшеницата е съвсем естествено. Поведението на стопанина от днешната притча е това, което ни удивлява. Кой земеделец спокойно ще гледа как мълниеносно се разпространяват плевелите и постепенно задушават пшеницата?! Този контраст с реалността Исус ни представя вероятно за да ни покаже радикално излизашите от рамките на човешкото въображение действия на Бог по отношение на човека.

Бог не остава безразличен към злото и греха. Но Той не иска смъртта на грешника. Той милее за праведните, но също и за неправедните, стремейки се всички да отведе до пълнотата на човешкото. Бог не иска да спаси някои хора за сметка на други. Но Той не може да помогне на човека без неговото съгласие и участие. Затова всеки ден ни дава шанс за обръщане. Дълготърпеливостта на Бог по отношение на обременените с грехове хора не е признак на Божията слабост и безпомощност, напротив – тя е израз на Божията сила и мъдрост!

Извиканата чрез образа на жътвата алюзия на съдния ден е много ясна. Разделянето на доброто от злото ще се случи неизбежно. И ако Бог днес ни дава време да отхвърлим греховете, не трябва да го пропускаме. Ако Той ни го дава, навярно е именно заради това да направим поредната крачка към Него по пътя на обръщането.

Този път не винаги се изразява само в отричане от греха. На определен етап от развитието на религиозния живот е нужно не просто да се пазим от извършване на грехове, но винаги да търсим в себе си любовта. Нужно е непрестанно да се питаме: „Какво още аз мога да направя, за да се прояви по-силно любовта ми към Бога?“ Може би все още ще ни се даде време да проявим тази своя голяма любов...